

Rigsdagstidende.

1854. Forhandlingerne paa Landstinget. № 134

Femte Session.

81de Møde.

Mandagen den 6te Marts.

(Fortf.)

Justitsministeren (fortf.): Jeg har allerede ved en tidligere Leilighed gjort opmærksom paa, at det kan ansees for noget tvivlsomt, hvad den egentlige Mening har været af hine Udtryk, der forekomme i den gjældende Forordning af 1845. Det er vel ingen Tvivl underkastet, at der idetmindste fornemmelig derved sigtes til Arbeider, der foretages udenfor Huset; men Udtrykkene ere dog saadanne, at der under samme kan indbefattes visse Arbeider, der ikke ere forbundne med Larm, og ikke egentlig foretages udenfor Huset, men dog vise sig udenfor Huset og iøvrigt ere af den Beskaffenhed, at de ganske kunne sættes i Klasse med Arbeider, der foregaae udenfor Huset. Efter min Mening kan det nu ikke have nogen synderlig Betænkelse, at man giver en saadan Forklaring som den, der vil være en Følge af det Forslag, der nu er under Behandling; men paa den anden Side kan jeg heller ikke Andet end udtale, at jeg maa ansee det for det onskeligste, at en saadan Lov ikke blev givet. Jeg kan nemlig ikke troe, at det kan ansees for at være rigtigt, at man altid, naar man støder paa en eller anden Vanskelighed, strax vil søge at afhjælpe denne ved at give en ny Lov, der skal forklare den gjældende Lovgivning. Man udsætter sig derved for at faae en Samling af usammenhængende Lovfragmenter, der gjør, at de ledende Grundsætninger vanskeligt kunne udfindes og vedligeholdes. Men dertil kommer endnu, forekommer det mig, at man i alt Fald ikke burde ad Lovgivningsveien søge at opnaae en For-

tolkning, fordi man troer at finde sig brostholden ved en vis Fortolkning af den ældre Lov, førend man i alt Fald har benyttet de ved Lovgivningen hjemlede Midler for at komme til Sikkerhed om, hvorvidt de Autoriteter, paa hvis endelige Afgjorelse Sagen beroer, holde fast ved en saadan Fortolkning. Dette er i nærværende Tilfælde ikke skeet. Der er vel i et vist Tilfælde indkommet til Ministeriet en Forespørgsel om, hvorvidt alle Arbeider, som ikke foregaae udenfor Huset, og hvis Foretagelse i Huset ikke er forbunden med Larm, kunne ansees for tilladte; men man har ikke forelagt Ministeriet det specielle Tilfælde, som har givet Anledning til denne Forespørgsel, og man har altsaa ikke søgt at komme til Visshed om, hvorvidt Ministeriet vilde paa det Offentliges Vegne gjøre den Mening gjældende, som den underordnede Autoritet, navnlig Politimesteren, havde anseet for at være den rette. Dersom det specielle Tilfælde havde været forelagt Ministeriet, saa antager jeg, at dette enten vilde have billiget den Fortolkning, som var givet af Politimesteren, og saa havde man forsaavidt vidst, at man vilde holde paa en vis Forklaring af den ældre Anordning, eller ogsaa vilde Ministeriet, hvis Sagen havde været tvivlsom, have henviist Bedkommende til Domstolene. Dersom nemlig et saadant Arbeide, der ikke foretages udenfor Huset, men dog viser sig udenfor Huset, uagtet det var blevet forbudt af Politimesteren, alligevel udførtes, maatte de Paagjældende tiltales til Straf for en Overtrædelse af Helligdagsanordningen; hvis da Straf blev paalagt, var derved oplyst, at Domstolene meente, at Arbeidsslyser, „der vise sig udenfor Huset“, ikke betegne det samme som Arbeider, „der foretages udenfor Huset“. Men det er jo ogsaa